

и на клонатия бръстъ, въ чиято кора имаше такива вкусни, бѣли червейчета.

Единъ день майката на Пипъ му рече:

— Пипъ, Пипъ, ще си изпатишь ти нѣкой день. Днесъ пакъ си ходилъ изъ градината. Не слушашъ какво ти казвамъ и отъ бой се не боишь. Но като срещнешъ Пижа, ще видишь какво ще стане!

— А кой е Пижо? — попита Пипъ.

— Пижо е голѣмиятъ котакъ. Той изяде миналата година тъкмо петъ пиленца като тебе. Тогава господарката хубаво го наложи, та сега той не смѣе да идва насамъ. Но ако му се мърнешъ на пжтя нѣкъде, нищо нѣма да остане отъ тебе!

Пипъ наведе настрана жълтата си главица, погледна хитро майка си и си рече:

— Защо Пижо ще ме изяде? Малко ли вкусни червейчета и зрънца има въ градината? Мама иска да ме уплаши само, за да не ходя въ градината и да не кълва ягодитѣ.

И Пипъ реши да намѣри котака Пижо и да си приказва приятелски съ него. Единъ день, когато пролѣтното слънце милваше земята, той пакъ избѣга отъ курника, дето се въртѣха сестритѣ и братята му. Промъкна се между дъскитѣ на градинската ограда и тръгна да дири Пижа. Обиколи всички лехи, всички пжтеки. Попита крушата и бръста. Никой не знаеше де е Пижо. Само старата слива му рече: „Докато е студено, Пижо не излиза въ градината. Но днесъ е топло, може да дойде.“

Пипъ обиколи всички пжтища и кжтища на градината, ала не можа да намѣри котака. Когато се приготви вече да се прибира, срещна неочаквано Пижа при малиновитѣ храсти. Той бѣше едъръ, дебелъ, съ вирната рошава опашка, съ бѣлъ нагрѣдникъ, сива козина и розова муцуна. Зеленитѣ му очи блестѣха като вжглени. Сърдчицето на Пипъ отначало трепна. Но той си рече: „Азъ съмъ най-голѣмия юнакъ въ цѣлия курникъ! Отъ единъ котакъ ли ще се уплаша!“

И Пипъ пристъпи, поклони се и рече:

— Добъръ день, господинъ Пижо!